

N:o 13.

Af herr **Biesért**, angående nedsättning af tullen på vissa lifsmedel samt om åtskilliga andra ändringar i tulltaxan.

Af alla tullsatser, som vår nu gällande tulltaxa upptager, äro de lifsmedelstullar, som åsattes vid 1888 års riksdag, de mest tryckande och, jag vågar säga, orättvisaste, emedan de drabba dem hårdast som ega minsta skatteförmågan. Då dessa förhållanden äro allmänt kända och erkända, så vill jag ej onödigtvis belasta riksdagstrycket med upprepande af hvad som så ofta, både i tal och skrift, derom blifvit anfördt, utan inskränker mig till att helt enkelt hemställa, att Riksdagen behagade vidtaga följande förändring i nu gällande tulltaxa:

Bröd:

andra slag per 1 kilogram 2 öre

Fläsk: rökt » d:o 15 »

andra slag » d:o 10 »

Gryn:

af spanmål; se spanmål,
ris och rismjöl pr 100 kilogr. 2 kronor

andra slag pr 1 kilogram 10 öre

Ister: » 1 d:o 10 »

Kött: af alla slags fogel » 1 d:o 20 »

andra slag ej specificerade » 1 d:o 5 »

Potatis, äfven krossad eller rifven fri.

Ris, oskalad eller Paddy pr 100 kilogr. kr. 1,50

Smör, äfven konstgjordt ----- fritt

Spannmål: omalen:

a) råg, hvete, korn samt ärter och bönor ----- pr 100 kilogr. kr. 1,25

b) hafre, vicker och majs----- fria

c) malt, äfven krossadt----- » d:o » 1,50

d) andra slag----- » d:o » 1,25

malen:

mjöl och gryn alla slag ----- » d:o » 2,—

Enligt min åsigt vore det rättast att alla lifsmedel gjordes helt och hållet tullfria, men då det medför en del olägenheter att hastigt nedsätta tullsatsen, anser jag det för närvarande vara skäl att ej gå längre än hvad jag här tagit mig friheten föreslå.

Såsom synes af förestående, har jag föreslagit tullfrihet på majs, i tanke att dermed gagna ladugårdsskötseln och svinafveln. På det att åtgärden emellertid ej må blifva till skada för potatisodlingen skulle jag vilja föreslå, att för den majs, som möjligen användes vid bränvinstillverkningen, annan lämplig beskattning bestämmes. Då jag härutinnan ej vågar framlägga något direkt förslag, har jag härmed endast velat antyda saken.

Då den åsigten inom riksdagen en lång följd af år nästan allmänt varit gällande, att råämnen och hvad för öfrigt i och för landets industri utifrån införes, bör vara tullfritt, så var det sannolikt beroende på ett förbiseende att, vid 1888 års riksdag, gammalt bandjern, som förut användts till emballage och som inkommer för att såsom sådant å nyo användas, blef åsatt en tull af kr. 2,50 pr 100 kilogram — eller hänfördt under n:o 254 i tulltaxan.

Ungefär detsamma är förhållandet med oblekt och ofärgad säck- eller packväf af jute, hvilken användes till emballage å trämassa samt till säckar för spannmål, mjöl och gödningsämnen m. m. Till denna vara, som är åsatt en tull af 10 öre pr 1 kilogram, måste råämnet hemtas utifrån och kan ej blifva föremål för en naturlig inhemska industri. Ett par fabriker äro visserligen under de 3:ne sista åren anlagda, just med beräkning på det åsatta skyddet, men för dessas skull kan det väl icke vara skäl att bibehålla en onödig tullsats, som är mycket betungande för många och viktiga naturliga näringar.

Med anledning af det anförda får jag ytterligare hemställa om följande förändring i tulltaxan:

Jern och Stål:

tack- och barlastjern samt skrot äfvensom gammalt bandjern, som synbart varit användt till emballage----- fritt

Garn:

jute, enkel ofärgad säck- eller packväf fri

Säckar:

nya, tomma; tullbehandlas lika med den väfnad, hvaraf de bestå.
synbart brukade fria

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1891.

J. N. Biesért.

Ledamot af Riksdagens Första Kammare.